



# שו"ת סיכום הדף היומי

מייל: [n101@okmail.co.il](mailto:n101@okmail.co.il) פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מייל או לפקס.

## ביצה - ל"ז

1. האם מותר להפריש תרומות ומעשרות ביו"ט, על מנת ליתנם לכהן בו ביום?  
בפירות שנעשו טבל מאתמול: אסור משום שיכל מאתמול. בפירות שנהיו טבל ביו"ט כגון עיסה מחלה: מותר ואינו נראה כמתקן משום שנראה שנותן לשמחת יו"ט של הכהן.
2. אין בין יו"ט לשבת אלא אוכל נפש. לכאורה לעיל למדנו עוד היתר ביו"ט: להשיל פירות. כיצד מתיישב?  
רב יוסף: אותו ואת בנו שנפלו לבור. לר' אליעזר מעלה הראשון ושוחטו, ושני לא יעלה משום טירחה שלא לצורך. לר' יהושע: מעלה הראשון ע"מ לשוחטו ואינו שוחטו ומערים ומעלה את השני. משנתנו כר' אליעזר שלא התירו משום הפסד ממון והרישא כר' יהושע שהתירו משום הפסד. ונדחה: שיתכן א. ר"א אסר רק בבהמה כיון שיפרנסה במקומה ואין הפסד. ב. ר' יהושע התיר רק שאפשר בהערמה. אביי: משנתנו כב"ש שאוסרים הוצאה שלא לצורך ולפיכך אף בטלטול אסרו חכמים. והדין של משילין הוא כב"ה שהתירו.
3. לענין תחומין של בהמה וכלים. מותר להוליכם עד היכן שמוותר לרגל בעליהן לילך, אלו פרטי דינים המשנה מפרטת בזה?  
א. מסרם לבנו או לרועה הרי הם כרגלי הבעלים ודוקא שמסרם ביו"ט אבל מסרם מעיו"ט הרי היא כרגלי בנו או הרועה. וחיידר ר' דוסא שכל זה כשיש בעיר שני רועים ולא היה ידוע כשקידש היום לאיזה רועה תימסר אבל אם יש רועה אחד ודאי דעתו היתה שתקנה שביתה אצל הרועה וכך מדויק במשנה והלכה כר' דוסא.  
ב. כלים השייכים לבני הבית ומיוחדים לתשמישו של אחד, הרי הם כרגליו. ואם מיוחדים לכולם מותר להוליך רק לתחום המשותף.  
ג. השואל כלי מחבירו - מי שהכלי היה אצלו כשקידש היום הרי הוא כרגליו.  
ד. אשה ששאלה מחברתה ביו"ט תבלין, מים ומלח לעיסתה: כרגלי שתיהן, כיון שהתבלין של המשאילה והקדרה של השואלת. ולר' יהודה מותר להוליך מחוץ לתחומה של משאלת מים כיון שאינן ניכרין בעיסה.
4. שניים ששאלו חלוק אחד בשותפות. ראובן עירב לצד צפון לילך בשחרית, ושמעון עירב לצד דרום לילך בערבית. היכן תחום החלוק?  
א. אם כ"א הניח עירובו בסוף האלפיים שלו: לא יזינה ממקומה כיון שכ"א הפסיד את הצד השני לגמרי והחלוק כרגלי שתיהן.  
ב. אם כל אחד הניח עירובו בסוף אלף אמה שלו וא"כ לכל אחד נותר עוד אלף אמה לצד שני: מותר להוליך החלוק אלף לכל צד.
5. שניים שלקחו חבית או בהמה בשותפות וחילקוה ביו"ט, האם מותר לכל אחד לקחת חלקו בתחומו?  
רב פסק: החבית - מותרת לתחומו. בהמה - רק בתחום המשותף. וטעמו: ש'יש ברירה' והוברר למפרע שחלק זה היה שייך רק לו כשקידש היום, ומשא"כ בהמה כיון שחלקי הבהמה השייכים לשתי התחומין יונקים זה מזה. ולשמואל: גם חבית אסורה ד'אין ברירה' והקשו על רב: אם חוששים ליניקה באיסור תחומין א"כ יש לחוש גם משום מוקצה שהרי החלקים של חבירו הם 'מוקצה' לגביו. ושתק רב. ופסק רב הושעיא ש'יש ברירה' ושניהם מותרים. ורב יוחנן פסק אין ברירה ושניהם אסורים.
6. בטומאת אהל מת נטמא גם מה שתחת פתח הבית. מה הדין בכמה פתחים?  
א. אם כל הפתחים פתוחים, או שכולם סגורים: כולם טמאים מדרבנן כיון שאין ידוע מהיכן סופו לצאת.  
ב. נפתח אחד מהם או שחישב להוציאו באחד מהן הוא טמא וכולן טהורין.  
ג. חשב להוציאו באחד מהן, מציל שאר הפתחים. ור' הושעיא אמר שמה שאמרו מחשבה מועלת זה רק מכאן ולהבא אבל למפרע לא יטהרו, משום שאין ברירה. והוקשה על ר' הושעיא שפסק בחבית ובהמה 'יש ברירה'. ומתרצים שרק בטומאה דאורייתא פסק שאין אבל בדרבנן יש ברירה.
7. היכן מצינו שלדעת ר' יוחנן אין ברירה בדאורייתא ובדרבנן?  
בדאורייתא: האחין שחלקו נחשבים לקוחות וביובל מחזירים זה לזה ולא אומרים שהוברר שכל אחד קיבל חלקו שלו.  
בדרבנן: אין יכול להתנות בתחומין, שבשבת יחליט לאיזה חכם ללכת. אא"כ בא חכם ואינו יודע לאיזה צד, ודווקא שבא מער"ש. ולא אומרים שהוברר שהיכן שיגיע החכם שם יהיה העירוב.